

урисан от съдбата сякаш да търпя безукорно ударите на такава любов. Само едно аз можах да разбера ясно — че това момиче съвсем не е тжй наивно. И повече нищо . . . Сякаш като последица на това бурята още по-силно почна да беснее у мене.

Но може би тя имаше интимното желание да изтръгне от мене едно съгласие за брак? . . . В същност нема нищо умно в такъв брак — него и законите, ако щете, не забравяват. Но когато се освобода от кошмара на любовната залисия аз понекога се питам: умно ли ще бжде това? Ето, аз съм вече петдесет годишен, а тя едвам навършва двацет годишна възраст. Какви радости мога да дам на това момиче? . . . Може би то ще ме обича, защото съм богат и влиятелен, но от това едва ли ще ми стане по топло. Интересно е, как ще се показвам семейно по улиците . . . Ами че най големата от дщерите ми е почти на нейна възраст. Не, махни се от мен проклета мисъл! Не можа ли тая буря да се извие в друго, по младо сърдце Колко ли печална трябва да е любовта на ония старчета, които плащат за нея скжпо?

Тжй съм мислил винаги, когато ми се е налагал за разрешение тоя въпрос.

Все пак аз се указах базилен да се отжрва от тая душевна криза. В продължение на два месеца аз бех се обжрнал на нейна сенка Не, аз и сега не бих имал сила да скжсам с нея!

Но всичко се измени откак децата се върнаха от село. Срещите у дома престанаха, не по моя вина — сама тя избегваше да идва в къщи. На въпроса ми, защо не идва, тя само веднаж смутолеви нещо неясно Разбрах, че ней е неловко да идва най вече от големата ми дщеря.

Веднаж бех прочел нейде една мисъл: „колкото по далеко си от нещо, толкова по силно го желаеш“. Такава проста и ясна мисъл едва ли би могла да се стори другиму толкова правдива Аз никога не съм прескачал границата на позволеното и хубавото в нашите срещи. И от толкова малко се нуждаех: само да я виждам! Не, струваше ми се, не бих могъл да преживея това Да не виждам тия черни като узрели трънки очи и тая усмивка, която прави трапчинки на бузите. Но често и това беше невъзможно.

И сякаш фигурата на това момиче измести всичко в обеднялата ми душа. Аз като да престанах да се уважавам и постепенно се обжрнах в един скиталец. Имаше дни в които за мене беше невъзможно да стоя в къщи Желанието да я виждам поне веднаж на деня, се-обжрна за мене в една потребност.